

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.356/2013/8.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. április 30. napján tartott tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T T :

Az **adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. április 15. napján kihirdetett **5.B.611/2012/13.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlottal szemben kiszabott büntetést **halmazati büntetésnek tekinti.**

A közügyektől eltiltásra és a vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezéseket

m e l l ő z i .

Megállapítja, hogy a cselekmények az 1978. évi IV. törvény szerint minősülnek.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az elsőfokú eljárásban felmerült további 99.060,- (kilencvenkilencezer-hatvan) forint és a másodfokú eljárásban felmerült 10.181,- (tízezer-száznyolcvanegy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 4.000,- (négyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat adócsalás büntette (Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés) és számvitel rendje megsértésének büntette (Btk. 289. § (1) bekezdés a), b) pont, (4) bekezdés b) pont) miatt 2 év 2 hónap börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra, 4 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. 58.234.033,- forint erejéig

vagyonelkobzást rendelt el. A felmerült bűnügyi költségből a vádlottat 128.625,- forint megfizetésére kötelezte, míg 40.259,- forintról megállapította, hogy azt az állam viseli.

2

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Fellebbezett az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú börtön, közügyektől eltiltás és kiutasítás mellékbüntetés kiszabása érdekében.

A vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva tárgyalás kitűzését, bizonyítás elrendelését és ennek keretében az adóhatóság megkeresését indítványozta a **[gazdasági társaság megnevezése]**-t érintő adóbírság kiszabására vonatkozó adóhatósági határozat beszerzésére vonatkozóan.

A fellebbezési tárgyaláson az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Indítványozta, hogy az ítélet tábla az első fokú ítéletet változtassa meg, a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést és kiutasítás mellékbüntetést szabjon ki, mellőzze közügyektől eltiltását, valamint a vagyonelkobzást.

Az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyész fellebbezését ítélte részben alaposnak.

- o -

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván, eljárási szabálysértést nem észlelt.

Az első fokú ítélet részben megalapozatlan volt, mert az elsőfokú bíróság a tényállást kellően nem derítette fel, amikor eljárása során nem tisztázta, hogy az adóhivatal kötelezte-e a vádlottat az adóhiány megfizetésére.

A tényállás megalapozatlanságának kiküszöbölése végett a másodfokú bíróság - osztva a fellebbviteli főügyészség indítványát - tárgyalást tűzött ki, bizonyítást rendelt el, és ennek keretében beszerezte a Nemzeti Adó- és Vámhivaltól a **[gazdasági társaság megnevezése]** -re vonatkozó adóhatósági határozatot.

Az ítélet tábla az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Dél-alföldi Regionális Igazgatósága **[ügyszám]** számú határozata, valamint az iratok egybehangzó adatai

alapján az első fokú ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette:

A vádlott a tényállásban írt magatartásával a **[gazdasági társaság]** vagyoni helyzetének áttekintését hiúsította meg.

3

Bf.I.356/2013/8.

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal **[ügyszám]** számú határozatával a **[gazdasági társaság megnevezése]**-nél 2008. IV. negyedévére általános forgalmi adó adónemben 58.234.000,- forint adóhiányt állapított meg, melynek megfizetésére a 2009. évi I. negyedévre vonatkozó adóhiánnyal együtt, összesen 79.704.000,- forint összegben kötelezte a **[gazdasági társaság]**-ot, 39.852.000,- forint adóbírság kiszabása és 15.813.000,- forint késedelmi pótlék megállapítása mellett.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítéletábra a fenti kiegészítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

- o -

Az elsőfokú bíróság a vádlott távollétében folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során a tanúk vallomása és okirati bizonyítékok alapul vételével állapította meg döntően megalapozott tényállását.

Az ítéletábra nem osztotta a védő azon álláspontját, mely szerint nem bizonyítható, hogy a vádlott követte el a tényállásban megállapított bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság által kihallgatott tanúk döntő többsége - akik személyesen találkoztak a vádlottal - azonos személyleírást adott, mely személyleírás - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - igen nagy mértékben megegyezett, illetőleg ráillett a vádlott nyomozati iratok között feltalálható fénymásolt útlevele fényképére. Az elsőfokú bíróság ezen álláspontját az ítéletábra is osztotta.

Erre figyelemmel a védelmi fellebbezés a bizonyítékok mérlegelése ellen irányul. A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata, megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor. Így a tényállást támadó és a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló védelmi fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

Az első fokú ítélet meghozatalát követően 2013. július 1. napjával lépett hatályba a 2012. évi C. törvénybe foglalt új Büntető Törvénykönyv.

Az ítélőtábla a fellebbezési eljárás során vizsgálta azt, hogy a vádlott vonatkozásában nem minősül-e enyhébb törvénynek az elbíráláskor hatályos Btk.

A vádlott terhére megállapított adócsalás büntettének és a jelenleg hatályos Btk.-ban meghatározott költségvetési csalás büntettének, illetőleg a számvitel rendje

4

megsértése büntettének a büntetési tétele azonos. Megállapítható, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés az elbíráláskor hatályos törvény szerint kedvezőbb, de az elkövetéskori törvény nem ismerte a középértékes büntetés kiszabási elvet, míg az elbíráláskori törvény igen. Ebből kiindulva megállapítható, hogy a vádlottal szemben irányadó középérték 6 év 6 hónap szabadságvesztés lenne, így a terhére bejelentett fellebbezés mellett az elbíráláskori törvény a vádlottra nézve kedvezőtlenebb elbírálást eredményezne, ezért az ítélőtábla az elkövetéskori törvényt alkalmazta.

Tekintettel arra, hogy 2013. július 1. napjától a hatályos Btk. a 2012. évi C. törvény, ezért az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlott cselekményei az 1978. évi IV. törvény szerint minősülnek.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen állapította meg. Nem osztotta a másodfokú bíróság a fellebbezési főügyészség álláspontját a tekintetben, hogy további súlyosító körülmény a kár meg nem térülése, hiszen az 56. BK vélemény szerint kizárólag a kár részbeni vagy teljes megtérülése értékelhető enyhítő körülménynek, ennek meg nem történte nem eshet a vádlott terhére.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a jelentős időmúlásra és az alsó értékhatárhoz közeli elkövetési értékre figyelemmel a büntetési tételkeret alsó határához közeli szabadságvesztés kiszabásával látta elérhetőnek a büntetési célokat.

Az adócsalás büntette esetében 50.000.000-500.000.000,- forintig terjedő adóbevételek csökkentés különösen nagynak tekintendő. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott cselekménye folytán az adóbevételek csökkenése az 50.000.000,- forintot alig haladta meg. Így erre és a jelentős időmúlásra figyelemmel az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott 2 év 2 hónap börtönbüntetés arányos, annak sem súlyosítása, sem enyhítése nem indokolt.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában helyesen hivatkozott a Btk. 85. §-ára,

mely szerint halmazati büntetést szabott ki, ezt azonban nem rögzítette ítélete rendelkező részében, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés halmazati büntetés.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a nem magyar állampolgár vádlottat, akinek az országban tartózkodása nem kívánatos, kiutasította Magyarország területéről. A kiutasítás tartama arányos, annak súlyosítása az ítéletábra álláspontja szerint szintén nem indokolt.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a [állampolgárság megnevezése] állampolgárságú vádlottat eltiltotta a közügyek gyakorlásától, ugyanis nem gyakorolhat olyan jogokat, amelyekről a közügyektől eltiltás megfosztaná. A vádlott útlevéllel tartózkodott

Bf.I.356/2013/8.

Magyarországon, letelepedési engedéllyel nem rendelkezett, mert az a külföldi vádlott, aki Magyarországon letelepedett, illetve az Európai Unió állampolgára olyan jogokat is gyakorolhat, illetve olyan tisztségeket is betölthet, amelyeket a közügyektől eltiltás érinthet. Jelen ügyben a vádlott nem rendelkezett letelepedési engedéllyel, nem Európai Unió állampolgár, így a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása vele szemben szükségtelen. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság mellőzte a vádlott közügyektől eltiltását (BH 2001. évi 205. számú jogeset).

A tényállás kiegészítéséből megállapítható, hogy az adóhatóság kötelezte az adóhiányként megállapított 58.234.000,- forint megfizetésére a vádlottat, illetve az általa képviselt [gazdasági társaság]-ot. A Kúria 95. BK véleménye értelmében, akkor ha költségvetési bevétel kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt, vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik a vagyonnal gazdagodott, a kiesett bevétel megfizetésére már kötelezte, vagyonelkobzás alkalmazásának nincs helye a kétszeres elvonás tilalmára tekintettel. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra mellőzte a vádlott esetében a vagyonelkobzást.

A másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját a tekintetben, hogy meg kell állapítani a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. A Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja ugyanis a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját illetően visszautal a Btk. 38. § (1) bekezdésére, mely a 2012. évi C. törvényben, azaz a jelenleg hatályos Btk.-ban írt rendelkezésre vonatkozik. Ezen túlmenően pedig az 1979. évi 11. számú törvényerejű rendelet (Bv. tvr.) 126. § (2c) bekezdése értelmében a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény alkalmazásával kiszabott szabadságvesztésre ítélt az ugyanezen törvény

rendelkezései szerint bocsátható feltételes szabadságra, így nincsen törvényes alapja annak, hogy az ítélet tábla a határozat rendelkező részében megjelölje a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyész fellebbezését részben alaposnak ítélve, az első fokú ítéletet a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta a Be. 372. § (1) bekezdése alapján, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az első fokú ítélet fordításával 99.060,- forint, valamint a főügyészi indítvány fordításával 10.181,- forint bünyügyi költség merült fel, melyet a Be. 339. § (2) bekezdése alapján az állam visel.

6

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával 4.000,- forint bünyügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2014. április 30.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk. a tanács elnöke	Sefta Márta dr. sk. a tanács tagja, előadó	Dr. Cserhádi Ágota sk. a tanács tagja
--	---	--

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.356/2013/8. számú és a Szegedi Törvényszék 5.B.611/2012/13. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. április 30.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke